

Arrest

nr. 116 129 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 november 2013.

Gelet op de beschikking van 2 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat I. MOHAMMAD.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er thans in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij beperkt zich immers louter tot het poneren van een vrees voor vervolging en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen. Zo houdt verzoeker voor dat het feit dat hij voor een Amerikaans bedrijf gewerkt heeft, genoeg is om van hem een target te vormen en verwijst hiertoe naar de SRB Pakistan vervat in het administratief dossier. Echter, de Raad wijst er op dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker toont immers niet aan dat hij eind 2009, begin 2010 is teruggekeerd naar Pakistan waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij beweert te hebben gekend sinds zijn terugkeer. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Hoewel uit diezelfde informatie en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat de situatie in zijn geboortestreek, met name de provincie Punjab, verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en dat er actueel voor burgers in Punjab een reëel risico op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat de verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 november 2013 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat zij het niet eens is met de beschikking omdat er geen sprake kan zijn van een intern vluchtalternatief. Zij wijst er op dat er geen beoordeling is dienaangaande in de bestreden beslissing en argumenteert dat zij een kwetsbaar profiel heeft, en zich nergens elders in Pakistan kan vestigen in menswaardige omstandigheden. Het noordwesten van Pakistan wordt immers geteisterd door periodes van open strijd, overstromingen maakten grote gebieden onbewoonbaar en het zuidwesten van Pakistan werd getroffen door een aardbeving.

De verzoekende partij betwist niet dat haar relaas ongeloofwaardig is zoals in de beschikking wordt gesteld. Dit relaas kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij behoort tot een kwetsbare categorie, noch toont zij aan dat zij om andere reden behoort tot een kwetsbare groep.

De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat er *in casu* geen sprake is van een intern vluchtalternatief vermits zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de Subject Related Briefing Pakistan – Algemene Veiligheidssituatie, gedateerd 31 oktober 2012, blijkt dat enkel het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen en dat het om een lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Afghanistan en Pakistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber Pakhtinkwa.

De SRB in het administratief dossier, waarvan reeds eerder sprake, schetst een genuanceerd beeld van de situatie in Punjab, de provincie waar verzoeker vandaan komt, gestoeld op een veelheid van bronnen, stellende dat vormen van geweld in Punjab aanvallen zijn van Talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvoien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats, hoofdzakelijk in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. In Lahore doen zich soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voor. Daarnaast wordt Zuid-Punjab aangeduid als een regio waar extremistische en militante bewegingen aan een opmars bezig zijn. Voor 2011 werd een significante daling van het geweldniveau genoteerd ten opzichte van de voorgaande jaren. In 2012 werd in Punjab één zelfmoordaanslag gepleegd, waarbij 9 militanten en 2 agenten om het leven kwamen. In de periode januari-oktober 2012 werden 18 terreurdaden geteld in de provincie. Bij drie incidenten van sektarisch geweld vielen in 2012 22 doden waarvan de overgrote meerderheid sjiitische moslims waren. In de periode januari-oktober 2012 vonden in Islamabad geen

zelfmoordaanslagen meer plaats. Er wordt geconcludeerd dat, hoewel er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van veralgemeend geweld.

In de mate de verzoekende partij verwijst naar overstromingen en een aardbeving stelt de Raad vast dat zij niet aannemelijk maakt dat zij als gevolg hiervan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het volstaat immers niet om louter naar een algemene toestand te verwijzen, maar het is aan de asielzoeker om zijn concrete problemen aannemelijk maken. Hierbij kan worden verwezen naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling volstaan op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook het feit dat artikel 3 van het EVRM eventueel kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Volgens de uitspraak van het EHRM van 30 oktober 1991 in de zaak Vilvarajah (RV 1991, 19) moet er sprake zijn van specifieke individuele omstandigheden waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM is onvoldoende. Volgens het Hof is het dan ook aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat de verzoeker een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS